

frelst Samvittighed kunne anbefale dem at bruge Statshusmandsloven, hvorimod man bestemt maa fraraade dem at bruge Loven af 4. Oktober 1919. Og skal man varetage Statskassens Tarv, maa man ogsaa paa det bestemteste fraraade at bruge Loven af 4. Oktober 1919 fremfor Statshusmandsloven, idet den til ingen Nytte vil paaføre Samfundet større Udgifter end Statshusmandsloven af 22. Juni 1917.

Jeg har fremsat disse Bemærkninger, fordi jeg ikke har villet lade de af det ærede Medlem Hr. Niels Frederiksen fremsatte Paastande staa uimodsagt.

Formanden: Det ærede Medlem benyttede Udtrykket „kun Fraser“ og talte om at benytte en Lov paa en „jonglerende“ Maade. Jeg finder disse Udtryk unødigt stærke.

Niels Frederiksen: Der er et gammelt Ord, der siger, at man har ikke Fred længere, end ens Nabo vil. Jeg indrømmer, at det ærede Medlem Hr. Ulrich er en urolig Nabo ved dette Markskel. Jeg havde ikke tænkt mig, at vi nu igen skulde tage en omfattende Diskussion om de to Principper for Udstykning, vi nu arbejder med i dansk Lovgivning. Jeg havde endvidere tænkt, at dette principielle Spørgsmaal snarere skulde føres frem ved tredje Behandling af Forslaget om Udvidelse af Loven af 4. Oktober 1919. Jeg skal nu indskrænke mig til, saa kort jeg formaar, at svare paa de Bemærkninger af det ærede Medlem Hr. Ulrich, som ikke har været fremdraget før.

Formanden: Det ærede Medlem har maaske Ret i, at denne Generaldebat nærmere hørte hjemme under den Sag, som senere kommer til Forhandling, men jeg gaar ud fra, at naar den føres her, gentager den sig ikke dér.

Niels Frederiksen: Ikke fra min Side. Det ærede Medlem gjorde en Bemærkning om, at den Sigtning af Ansørgerne, der foregaar efter Loven af 22. Juni 1917, er stærkere og bedre, fordi der staar, at de paagældende skal have været beskæftiget ved Landbrug i mindst 4 Aar efter deres 18de Aar. Jeg tror ikke, at den Bestemmelse har særlig stor Betydning. Hvis man gennemgaar Aar for Aar de Ansørgninger, der er indkommet efter Loven af 4. Oktober 1919, vil man se, at det er forholdsvis yderst faa, der fra Byerne søger ud paa Landet. Vi har en Del, der er kommet fra Landet

ind til Byerne, har været dér i nogle Aar og nu søger tilbage til Landet, og de Erfaringer, Jordlovsudvalget har indhøstet, gaar ud paa, at det er dygtige og interesse-rede Mennesker, der paa den Maade tyr ud paa Landet. Jeg kan skaffe Bevis for, at flere af dem har været endogsaa usædvanlig gode Husmandsemner. Enhver, der kender til Livets Forhold, ved, at der hører ret stor Overvindelse og ogsaa Overvejelse til, for at en Byarbejder skal forlade sin Hjemstavn og prøve Lykken i en Nybyggerkoloni og begynde i en Brædehytte paa en Herregaardsmark. Som Regel er det Folk, der duer. Men selvfølgelig er der Undtagelser her ogsaa. Der er ogsaa et andet Forhold, jeg vil gøre opmærksom paa i denne Forbindelse: der er en Del Landhaandværkere, der bliver Nybyggere, og jeg har lagt Mærke til, at der mellem dem er nogle af vore allerdygtigste Husmænd.

Det var angaaende den Sikkerhed, der skabes ved Bestemmelsen om de 4 Aar. En anden Bemærkning af det ærede Medlem gik ud paa, at der er den Fordel ved Loven af 22. Juni 1917, at efter den vælger Nybyggeren selv den Jordlod, han vil købe og virke med. Det er da kun delvis. Der er da altid to om en Handel. Det er rigtigt nok, at der er den Fordel ved Loven af 22. Juni 1917, at den giver Mulighed for at faa Ønsket om at bo paa en bestemt Plads tilfredsstillet. Men den Fordel har ogsaa en Skavank, fordi Fremsettelsen af et saadant Ønske meget ofte fører til, at Sælgeren staar stærkere. Man kan ikke saadan pege et Stykke ud og sige: Det Stykke har jeg tænkt at købe til den og den Pris. Jeg er ganske overbevist om, at hvis man satte Prisen, som det ærede Medlem anførte, fik man ikke en eneste Lod. Jeg er vis paa, at det ærede Medlem ikke kan anføre et eneste Eksempel i Danmark paa, at man i disse Aar har kunnet købe 12 Tdr. Land ekstragod Jord for 8 400 Kr., det samme, som den er sat til i Jordværdi. Jeg vilde være det ærede Medlem overordentlig taknemmelig, hvis han kunde underbygge sin Paastand med et eneste Eksempel fra det praktiske Liv. Det er kun Papirbeviser, og Papiret er jo taalmodigt. Jeg nævner dette, fordi det netop er Forholdet, at Vanskelighederne og Fordelene vejer hinanden op.

Saa vil jeg gerne rette en Bemærkning af det ærede Medlem, som gik ud paa, at jeg havde angrebet Udstykningsforeningerne Gang paa Gang. Nej, det har jeg aldrig gjort. Jeg har kun fremført, at Udstykningsforeningerne, som de private, blev animeret ved Loven af 6. Maj 1921 til at